N.F.S. Grundtvig “Johannes den Døber”

Offentliggjort første gang i *Grundtvigs Værker* version 1.24, november 2024

Denne pdf er en læseversion af værket uden kommentarer. Værket findes digitalt med punktkommentarer, indledning, tekstredegørelse og faksimiler på www.grundtvigsværker.dk

Tekstkilder

A *Førstetrykket,* 1848 (SJ: 907)

Andre udgaver

GSV *Grundtvigs Sang-Værk* 2, nr. 68

Teksten er etableret af Katja Gottlieb
Punktkommentarer, indledning og tekstredegørelse er skrevet af Katja Gottlieb, redigeret af Krista Stinne Greve Rasmussen og Kim Steen Ravn

Tilsyn ved punktkommentarer og indledning prof. dr.theol. h.c. Niels Jørgen Cappelørn

I øvrigt takkes cand.theol. Kim Arne Pedersen

PDF ved Kim Steen Ravn

Copyright: *Grundtvigs Værker* 2026

|A:249

Johannes den Døber.

1 |GSV:211Der var paa Jord en Guds Engel saa fiin,
Som Lynet vor Herres Forløber,
Men dog vor Næste med Kiød og med Been,
Og det var *Johannes* den *Døber*.
Jesus! paa dig pege Englene alle.

2 Det var en Lyst, naar han tog til sit Sprog,
Og taled med Englenes Tunge,
Da kom der Liv selv i Stok og i Steen,
Kom Ild der i Gamle og Unge.

3 Da kom der himmelske Tanker i Flok,
Som Fugle, som Lam og som Løver,
Og da forsvandt alt det Helvedes Pak,

Som Menneske-Hjertet bedrøver.

4 Da blev der Vei mellem Himmel og Jord,
Som maatte hvert Menneske hue:
Rødeguldsbroen fra Øst og fra Vest,
Sig hvælved som Himmelens Bue.

5 *Abrahams, Isaks* og *Jakobs* Paulun
Da skinned som Linet paa Blegen,
Himlenes Herre med Englene to
Besøgde sin Ven under *Egen*.

6 *Moses* igien var paa Bjerget hos Gud,
Hvor ham blev iløn aabenbaret
Guds Tabernakel hos Menneskens Børn,
Og Aasynet hans blev forklaret.

7 |**A:250**|GSV:212*David* slog Harpen med Strænge af Guld,
Guds Aande giød Liv i hans Psalmer;
Salomons-Templet stak atter i Sky,
Guldblade paany skiød dets Palmer.

8 Atter *Elias* paa Skyerne foer,
Og styred de flammende Heste,
For han aad Kager af *Edens* Korn,
Drak Vand af Livskilden hin bedste.

9 Atter lød Kviden ved Babylons Flod
Fra Israels Folk i Elende,
Blev dog til Lovsang ved *Daniels* Syn,
For han saae til *Ugernes* Ende.

10 Aanden saa blæste paa Israels Been,
Opvakde den faureste Skare:
Hyrder og Konger og Seernes Kor,
Omringet af Englene klare.

11 Skiønne er alle de himmelske Syn,
Og saa er de himmelske Røster,
Sødt, naar det vifter fra *Eden* i Kvæld,
Det kvæger, det dulmer og trøster.

12 Ordet som Lys og som Liv i sin Kraft
Endog Kong *Herodes* forlysted,
Han var en Spotter og han var et Skarn,
Dog Glæden ham foer giennem Brystet.

13 Det var *Johannes,* ved Strømmen han stod

Og talde saa Bølgerne lytted,
|A:251Taled om Herren, som Herlighed sin
Med Usselhed vores ombytted.

14 Tidernes Fylde, han sagde, er nu,
Nu *Moses* afkaster sit Dække,
|GSV:213Nu kommer han, som af Stok og af Steen
Kan *Abraham* Ætmænd opvække.

15 Billedligt var alt Propheternes Syn,
Forbilled var Præsten og Arken,
Himmelsk forklares skal Davids Paulun,
Et *Eden* bli'r nu Ødemarken.

16 Røsten, som raaber i Ørken, er jeg,
Bereder ham Vei efter Evne:
Synker, I Bjerge, i Dalenes Skiød!
Vor Drot farer helst paa det Jævne.

17 Daaben i Vand giør en Sjæl ikke reen,
Paa Læberne spiller kun Voven,
Daaben i Aand er en Hemmelighed,
Med den kommer Duen fra Oven.

18 Menneske-Talen om Guddommens Dyb
Alt smager af Støv, den er jordet,
Sønnen, hvem Gud giver Alting i Vold,
Kun han taler klarlig *Gudsordet*.

19 *Jesus* fra Nazaret, ydmyg og from
Sig dybt for sin Engel nedbøied,
Engelen rødmed som Rosen i Svøb,
Dugperlen stod klar ham i Øiet.

20 Stivt som en Stjernes blev Døberens Blik,
Som Pilen udfoer da hans Finger,
Peged paa *Jesus* med Fart og med Flid,
Man saae, den sig ønskede Vinger.

21 Ordet, som har sine Vinger beholdt,
Udfløi da med Tonerne søde;
|GSV:214See! sagde Engelen, see det *Guds Lam,*
Som bærer al Jorderigs Brøde!

22 Døberen døde, halshugget i Løn
For Ordet i Lys paa hans Tunge,
|A:252Salvet dog blev hans afsjælede Lig,
Og skrinlagt af Lærlinger unge.

23 Underlig klinger og over hans Grav
En Røst, som en Engels forvildet,
Flagrer og kviddrer, som Fuglen i Lund,
Naar Foden i Snøre er hildet.

24 “Hedninger blinde opgraved hans Lig,
(Saalunde forblummet det klinger[1])
Brændte til Aske hans hellige Been,
Saanær som den pegende Finger.

25 *Fingeren* kun, som han *pegede* med,
For Øiet til Herren at vende,
Pegede med paa det sande Guds Lam,
Den kunde paa Baalet ei brænde.

26 *Døberens Finger* til Lykke endnu
Da er i Guds Tjeneres Giemme,
Lader i Jærtegn, langt fleer end man veed,
Guds Herlighed Støvet fornemme”!

27 Fugl fra det Høie! ryk til, som du kan!
Den fængslende Snøre lad briste!
Røst af Guds Engel! forklar du dig selv!
Lad ei os din Liflighed miste!

28 *Døberens Finger,* som *Verden* har seet
Udfare som Pilen og segne,
Den kun, naar Hoved og Hals vorder lægt,
Skal sees i lysere Egne.

29 *Døberens Finger* paa *Englenes* Maal,
Som peged med Lyst paa Gudslammet,
Den er tilvisse dog blevet ubrændt
Paa alle de Baal, som har flammet.

30 Aske man saae kun af Seernes Kor,
Fra *Moses* og indtil *Johannes*,
Daarlig forstaaes kun Englenes Maal,
Naar snart det med Dyrs sammenblandes.

31 |**A:253**Til os dog kom, over Fjeld, over Hav,
Let baaret paa Aandedræts Vinger
Ordet, der peger paa *Jesus* med Flid,
Saa klart som Gudsengelens Finger.

32 Og hvor den Finger i Aanden udfoer,
Ved Daaben i Vand og med Haanden,
Jærtegn man saae og skal see endnu fleer,

Thi der døbde Herren i Aanden.

33 Der og *Johannes* i Aanden opstod
Og taled med Englenes Tunge,
Der hørde Himmerigs Klokker man gaae,
Og Julenats-Englene sjunge.

34 Der blev et *Nyaar* for *Abrahams* Sæd,
Skiøndt den syndes død og begravet,
Davids og alle Propheternes Røst
Man hørde fra "Øer i Havet".

35 Der skal i Aanden da ogsaa engang
Opleves det himmelske Møde,
Engelen juble: "o see det Guds Lam,
Som bærer al Jorderigs Brøde."

36 Døberens Finger paa Englenes Maal
Skal *der* end paa Gudslammet pege,
Naar med de brusende Bølger i Sky
For sidste Gang Luerne lege.

37 *Døberens Finger,* som *Verden* har seet,
Skal da og af Muldet opfare,
Pege med Lyst paa sin Herre i Glands:
Gudslammet i Skyerne klare!
Jesus! paa dig pege Englene alle.

N. F. S. Grundtvig.

1

En gammel *Legende*.